

fremkomne Udtalelser gaa i samme Retning. Hovedforhandlingerne angaaende Repræsentationens Sammensætning drejede sig for nemlig om Valgretsbestingelserne og om To- eller Etkammersystem, men naar Taleren er om, hvor mange Medlemmer der bør være i et Folketing med et Landsting, kommer det stadig direkte eller indirekte frem, at det ikke kan anses for heldigt, at Folketingsmedlemmerne overstige 100. Det er altsaa saabenbart, at Meningen i Grundlovens § 32 er den, at Folketinget skal tælle ca. 100 Folkerepræsentanter, og at disse skulle vælges i omtrent lige store Krefse. Udvalgets Mindretal slutter sig fuldstændig til denne Betragtning og til den Begrundelse af samme, som et Par Gange berøres, at det er vanskeligt i et saa lille Land at finde et større Antal Mænd, der ere fittede til Bogivergeringen, særlig naar ogsaa et Landsting lægger Beslag paa forholdsvis mange Krefster.

Grundlovens Ord ere imidlertid i § 32 valgte saaledes, at det ved det stærkt stegne Folketal næppe længere kan forsvares at opretholde Tanken om ca. 100 Medlemmer og samtidig Forholdet 1 Medlem til 16,000 Indvaanere. Som Følge heraf er det uundgaeligt, at Spørgsmaalet om en Grundlovsændring paatrænger sig. Men skal Grundlovens § 32 ændres, og vil man fastholde Tanken om ca. 100 Folketingsmænd, maa enten Forholdstallet ændres, eller andre Udtryk søges for den samme Tanke. Det nemmeste er naturligvis at ændre Forholdstallet til det, som nærmest svarer til den for Tiden værende Befolkning, 1 til 22,000 eller til et endnu rundere Tal, som kan tænkes naaet i en ikke fjern Fremtid, 1: 25,000. Men bliver man staaende herved, vender tidligere eller senere de samme Vanskeligheder tilbage, som nu ere til Stede, fornemlig paa Grund af den meget uensartede Tilvækst i de enkelte Folketingskrefse. Følgen vil atter snart blive, at idelige Omfordelinger af Krefsene nødvendigøres, eller at Vælgerne Ret bliver højest ulige i Udøvelsen og derfor li-

det stemmende med Grundlovens Ord og Tanke. Som Forholdene have udviklet sig, tør det nok siges at være statistisk godtgjort, at det nuværende Folketing i sin Sammensætning ikke er et forholdsmæssigt Udtryk for Vælgerne forskellige Ansuelser og Afstemning ved Valgene. Efter Mindretallets Mening har dette været en Svækkelse for Folketingets Indflydelse, og en Reform i Valglovsbestemmelserne, hvorved god Sikkerhed kunde opnaas for, at en Afstemning i Folketinget saa nær som muligt gav et Billede af Folketingsvælgerne Billie, vil afgjort være saa vel i Tingets Interesse som stemmende med Grundlovens Aand, der tydeligt nok er: samme Ret for enhver Folketingsvælger uden Hensyn til Stand, ydre Billaar eller Opholdssted.

En nærmere Undersøgelse vil da snart vise, at saadan Sikkerhed overhovedet ikke kan opnaas, saa længe Afstemning i Enkelkrefse opretholdes. Den Omstændighed, at Mindretalletene i Krefene — hist og her meget store, andet Steds højest ubetydelige — overalt komme lige meget eller med andre Ord aldeles ikke i Betragtning, kan frembringe og har frembragt det Valgresultat, at et politisk Hovedparti kan have et stort Mindretal blandt Vælgerne og dog i Tinget kun tælle forholdsvis saa Mænd. Det er vistnok endnu ikke indtruffet, at et politisk Parti er i afgjort Flertal blandt Vælgerne og kun til Stede i Tinget som et lige saa afgjort Mindretal. Men noget saadant kan meget vel ske; thi hertil behøves kun, at der i Krefse, hvor Interesserne og Synsmaaderne ere temmelig ensartede, finder Valgafstemning Sted mod ingen eller svage Mindretal, medens der i det overvejende Antal af saadanne Krefse, hvor mere blandede og uensartede Interesser og Synsopfattelser fremfalde stærk Deling, saa at Partiernes nærme sig hinanden i Antal — tilvejebringes et Resultat i modsat politisk Retning. De store Mindretal i disse sidste Kredse komme lige saa lidt i Betragtning som de ubetydelige Mindretal i de førstnævnte, og der er intet,